

הצעת חוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה) (תיקון מס' 2), התשס"ז-2006

נייר עמדה

מבוא: ההצעה מקבעת ומרחיבה הסדר לא חוקתי

בחודש מאי 2006 דחה בית-המשפט העליון עתירות נגד חוקתיות חוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה). חמישה¹ מאחד-עשר השופטים שבהרכב, ובראשם הנשיא בדימוס א' ברק, סברו שהחוק אינו חוקתי ודינו בטלות. חמישה אחרים² סברו שהחוק עומד בתנאי החוקתיות, אולם ציינו (למעט השופט גרוניס), כי יש לרכז את הוראותיו. השופט האחד-עשר, א' לוי, סבר שהחוק אינו חוקתי, אך יש לאפשר לכנסת להחליפו בהסדר אחר בתוך תשעה חודשים.

שמונה שופטים³ קבעו שהוראת השעה פוגעת בגרעין הקשה של הזכות לחיי משפחה ולכבוד האדם. שבעה מהשופטים⁴ קבעו שהיא פוגעת בזכותם של אזרחי ישראל הערבים לשוויון זכויות. שניים מהשופטים⁵ הביעו בגלוי ספק בדבר כנות הטענה הביטחונית שביסוד ההצעה. ואכן, מאחורי התירוץ הביטחוני מדובר בהצעה שיסודה בשיקולים דמוגרפיים גזעניים מובהקים.

ההכרעה ניתנה במסגרת בג"ץ 7052/03 עדאלה ואח' נ' שר הפנים ואח' (להלן: פסק דין עדאלה).

הצעת התיקון שלפנינו (להלן: הצעת התיקון) מתיימרת ליישם את הערות בית-המשפט בפסק-דין עדאלה. אולם עיון בהצעה מלמד, שלא רק שהערותיהם של השופטים אינן מיושמות, אלא שההצעה באה להרחיב, להעמיק ולקבע את ההסדר שנפסל עקרונית על-ידי מרבית השופטים.

כפי שנראה להלן, הצעת התיקון איננה מרפאה את הפגמים עליהם הצביעו השופטים. רחוק מכך. ההצעה מחילה את ההסדר הדרקוני, שחל עד היום רק על תושבי השטחים, גם על אזרחי מדינות אחרות ותושביהן. מיהן אותן מדינות? הממשלה תקבע. אשר לתושבי השטחים ולאזרחי מדינות

¹ הנשיא (כתוארו אז) ברק, השופטת (כתוארה אז) בייניש, השופט גיובראן, השופטת פרוקצ'יה והשופטת חיות.

² המשנה לנשיא (בדימו') חשין, השופט גרוניס, השופט (כתוארו אז) ריבלין, השופטת נאור והשופט עדיאל.

³ הנשיא (כתוארו אז) ברק, השופטת (כתוארה אז) בייניש, השופט גיובראן, השופטת פרוקצ'יה, השופטת חיות, השופט (כתוארו אז) ריבלין, השופט עדיאל והשופט לוי. יצוין, כי השופט עדיאל סבר שהפגיעה מידתית בנסיבות.

⁴ הנשיא (כתוארו אז) ברק, השופטת (כתוארה אז) בייניש, השופט גיובראן, השופטת פרוקצ'יה, השופטת חיות, השופט (כתוארו אז) ריבלין והשופט לוי. יצוין, כי השופט ריבלין סבר שהפגיעה מידתית בנסיבות.

⁵ השופטת פרוקצ'יה והשופט גיובראן.

אחרות כאחד, ההצעה מאפשרת לשר הפנים לסרב, בנימוק ביטחוני, לבקשות למתן מעמד בישראל - גם למי שעומד בקריטריונים המצומצמים הקיימים - רק על סמך מקום מגוריו של מבקש המעמד. ההצעה מרחיבה את תחום המקרים בהם אסור להעניק מעמד בישראל, ללא שיקול דעת וללא יוצא מן הכלל, רק בשל מסוכנות של קרוב משפחה רחוק. חמור מכל: דברי ההסבר מבליטים את הכנסתו של "חריג הומניטרי", כזה ש"יכשיר" את חוקתיות החוק, על פי בג"ץ. אלא שה"חריג ההומניטרי" בהצעה - אין בו ממש והוא מעוות את עמדת בג"ץ.

הצעת התיקון מהווה המשך של מגמת ההתכחשות לצרכיהם ולטובתם של ילדיהם של תושבי הקבע, עליהם חל החוק. הגדילה לעשות הצעת חוק זו, שהתעלמה מכל וכל מעניין זה. כפי שיפורט להלן, התעלמות זו משמרת מצב בו מופקדים אותם ילדים לחיים ללא זכויות וללא ידיעה ברורה באשר לעתידם.

פסק דין עדאלה ניתן במאי 2006. תשעת החודשים שקבע בג"ץ כמסגרת הזמן לתיקון הוראת השעה עומדים לפוג ביום 16.1.2007. למרות הזמן הממושך, הובאה הצעת התיקון לקריאה ראשונה רק ביום 19.12.2006, פחות מחודש ימים לפני שפג תוקף החוק. כפי שנראה להלן, מדובר בהצעת חוק קשה, פוגענית, שבוודאי אינה עומדת בדרישת המידתיות שהציב בג"ץ. ועל אף זאת, נראה כי דרכם של מנסחי ההצעה לא אצה להם, עד כדי כך שקיים הרושם כי השיהוי הרב בהעלאתה הוא בבחינת ניסיון להימנע מדיון רציני ומעמיק בכנסת.

להלן התייחסותנו, ביתר פירוט, להוראות הצעת החוק:

החריג ההומניטרי: אחיזת עיניים

מדברי ההסבר להצעת החוק ניתן ללמוד, לכאורה, כי הוספת חריג הומניטרי תהיה תואמת את עמדת שופטי בג"ץ בפרשת עדאלה, ותרפא את הפגמים שבהוראת השעה. ולא היא. אכן, גם שופטים שסברו שהחוק הוא חוקתי היו בדעה שנחוץ להכניס בו חריג הומניטרי. אולם מרבית השופטים סברו שהחוק אינו חוקתי, ולא משום שנעדר בו חריג הומניטרי, אלא משום שההסדר העיקרי בו הוא של דחיית בקשות על-בסיס קולקטיבי, וללא בדיקה פרטנית. הסדר כזה פוגע בגיעה שאינה מידתית בזכות לחיי משפחה ובזכותם של הערבים בישראל לשוויון.

חמור מכך. ה"חריג ההומניטרי" שבהצעה מצומצם מכל כיוון, עד שהוא מאבד כל תוכן ממשי:

המעמד המרבי שניתן לקבל לפי "החריג ההומניטרי" הוא זמני. מקוממת במיוחד ההשוואה בין ה"חריג ההומניטרי" לבין ההסדר בנוגע למשתפי פעולה ומשפחתם הגרעינית (סעיף 3ג לחוק). אשר לאחרונים, שר הפנים דווקא מוסמך להעניק רישיון לישיבת קבע בישראל, כמו אומרים לנו מנסחי התיקון: ככל שעניין עשוי להיות הומניטרי מן המעלה הראשונה, עדיין עניינם של משתפי הפעולה ובני משפחותיהם יעלה עליו בחשיבותו.

אין מענה למקרים ייחודיים. החריג אינו ישים אלא אם "בן משפחה" של המבקש שוהה כדן בישראל. "בן משפחה" מוגדר כבן זוג, הורה או ילד. השוו הגדרה צרה זו להגדרת בן-משפחה בסעיף 3ד(ב), המצמצם את האפשרות לאיחוד משפחות אם "בן זוג, הורה, ילד, אח ואחות וכן בן

זוג וילדו של כל אחד מהם" עלולים לסכן את ביטחון המדינה. חריג הומניטרי מיועד בראש ובראשונה למקרים לא שגרתיים, לנסיבות ייחודיות, שאינם נופלים בהכרח לסד זה: אדם שנשקפת לו סכנת חיים בשטחים ומצא מקלט אצל חברים או בני משפחה רחוקים בישראל; אלמנה שאין לה איש בעולם למעט בני משפחה בעלה המנוח, המפרנסים אותה, וכיוצא באלו מקרים. החוק ממשיך לשלול את שיקול דעתו של שר הפנים לאפשר מתן מעמד באותם מקרים ייחודיים.

החריג אינו חל במקרה של מניעה אוטומטית שישודה בקרוב משפחה. סעיף 3ד לחוק אוסר על הרשויות, באורח קטגורי, לאשר בקשות, כאשר קרוב משפחה של אדם מוגדר כסיכון ביטחוני. לא ניתן להתגבר על האיסור אף במצבים בהם מוכח, באורח פוזיטיבי, שמסוכנותו של קרוב המשפחה אינה משליכה כהוא זה, במקרה הפרטני, על מסוכנותו של מי שמבקשים להעניק לו מעמד בישראל. סעיף 3ד הורחב באופן משמעותי בהצעה הנוכחית. ה"חריג ההומניטרי" אינו חל כשחל סעיף 3ד. דהיינו: גם במצבים ההומניטריים ביותר, וגם כאשר בדיקה אינדיווידואלית מנקה את האדם מכל סיכון ביטחוני, לא ניתן יהיה להפעיל כל שיקול דעת בעניינו.

החריגים ההומניטריים יהיו כפופים למכסה. על פי ההצעה, שר הפנים רשאי – ודי באישור הממשלה לכך – לקבוע מכסות שנתיות באשר למספר הרישיונות או ההיתרים ההומניטריים שיאושרו. דבר זה הוא בלתי נתפס. עצם הקביעה הרירותית של מכסות, עומדת בניגוד לרעיון של 'חריג הומניטרי'. חריגים הומניטריים הם אותם מקרים בהם מדינה מעניקה מעמד או היתר שהייה לפנים משורת הדין, כדי למנוע מצב בו ייגרם למבקש המעמד עוול שחברה מתוקנת, הומנית, אינה יכולה להשלים עימו. כיצד ניתן לקבוע מכסות למקרים מעין אלה? האם עשרה מקרים, חמישים מקרים, מאה מקרים – מהווים מכסה מספקת? ומה יקרה כשיגיע לפתחו של משרד הפנים המקרה ה-101, שאולי דווקא הוא הקשה מכל קודמיו?

ההצעה לקבוע מכסות אף מנוגדת לתכלית החוק, שעל פי עמדת המדינה היתה ונותרה ביטחונית. הרי באותם מקרים בהם תעלה לדיון בקשה על סמך סעיף זה, מדובר יהיה באנשים שבקשתם תיבחן לפני ולפנים, ולא תאושר אם יתקיים חשש קל שבקלים לסיכון ביטחוני. מדוע נדרשת הקצאת מכסות למטרה זו? נראה כי בעוד המדינה חוזרת ומדגישה בפני בג"ץ כי תכלית הוראת השעה ביטחונית, בפועל – במהלך הדיונים ערב חקיקת החוק, בהתבטאויות של בכירים לאחר חקיקתו, וכעת גם לקראת תיקונו – היא מתעקשת לחשוף את התכלית האמיתית של הוראת השעה – היא התכלית הדמוגרפית.

החלת ההגבלה על מדינות סיכון

בעוד שבתוספת "החריג ההומניטרי" אין ממש, ואין בה כדי להפחית ממספרם של מי שיוכלו להינצל מציפורני החוק, הרי שבכל הקשור להרחבת תחולת החוק, הגדילו מנסחי הצעת התיקון והעלו בצורה ניכרת את מספרם של מי שייפלו מעתה ברשתו. כך, בעניינם של מי שיוגדרו 'אזרחים או תושבים של מדינות סיכון'. גם להם לא יהיה רשאי שר הפנים להעניק מעתה אזרחות או רישיון לישיבה בישראל, וגם להם לא יוכל המפקד הצבאי להעניק היתר לשהייה בישראל. אולם משום מה, בעוד שהחוק פותח פתח צר (כפוף למגבלות גיל ומגדר) לחיי משפחה משותפים של

ישראלי עם בן-זוגו מהשטחים, הרי בעניינם של 'אזרחי או תושבי מדינות הסיכון' אין כל חריגים, והאיסור לגביהם מוחלט.

ההצעה אף משאירה את זהותן של "מדינות הסיכון" לשיקול-דעתה המוחלט של הממשלה.

החלת הוראת השעה גם על מי שהם אזרחים של מדינת סיכון, ולא בהכרח מתגוררים בה, מציבה קושי נוסף. אם אותם אזרחים מתגוררים במדינה אחרת, שהיא עצמה איננה נכללת ברשימת מדינות הסיכון, מדוע יש להחיל עליהם את החוק? ושוב ישאל השואל: כיצד גם עניין זה עולה בקנה אחד עם התכלית הביטחונית של החוק? האם שוב הקריטריון להפעלת החוק הוא לאומי-גזעני ולא ביטחוני?

מניעה קולקטיבית בגין מעשיהם של אחרים

ההצעה כוללת תיקון מרחיק לכת לסעיף העוסק במניעה ביטחונית. על פי התיקון המוצע, רשאי שר הפנים לקבוע כי תושב השטחים, או כל מבקש-מעמד אחר, מהווה סיכון ביטחוני רק על סמך הקביעה כי באזור מגוריו או במדינת מושבו מתבצעת פעילות העלולה לסכן את מדינת ישראל או אזרחיה. בכך הציבו מנסחי הצעת החוק סטנדרט חדש למשמעות הביטוי "ענישה קולקטיבית". טול מקרה בו אשתו של תושב ישראל, המבקשת מעמד במדינה, מתגוררת בבית לחם. האם יעלה על הדעת שפעילות כלשהי, המתבצעת בעיר מגוריה, שיש בה כדי לסכן את ביטחון המדינה, תשלול אוטומטית את האפשרות להעניק לה מעמד? האם יעלה על הדעת שפעילות כזו, המתבצעת **בנפת בית לחם**, תביא לאותה תוצאה? ומה לגבי פעילות כלשהי בשטחי הגדה בכלל?

אחת הטענות הקשות נגד הוראת השעה, לה שותף גם המוקד להגנת הפרט, היא השלילה הגורפת של שיקול דעתו של שר הפנים בכל הקשור לאפשרות להעניק מעמד בישראל. אך ראו זה פלא, כאשר מדובר בסירוב לבקשות למתן מעמד, שיקול דעתו של השר אינו מוגבל כלל ועיקר. ודוק: הצעת התיקון, כמו גם הצעת החוק המקורית, באו שתיהן ממשרדו של השר. ברצותו – מצמצם השר עד למינימום את שיקול דעתו, וברצותו – מרחיב אותו עד אין קץ.

ה"קינוח" של סעיף זה הוא הרחבה ממשית נוספת של אפשרות השר לסרב לבקשה למתן מעמד על סמך ייחוס הסיכון הביטחוני לבן משפחתו של המבקש. מנסחי ההצעה לא הסתפקו באפשרות הקיימת כיום, לסרב לבקשה בעקבות סיכון ביטחוני המיוחס לבן זוגו של המבקש, הורהו, ילדו, אחיו, אחותו או גיסו. התיקון מוסיף לרשימה זו גם את נכדיו, אחייניו, חתניו וכלותיו של המבקש. כן ייתוספו לרשימה זו בני זוג של הורי המבקש מנישואים שניים וילדיהם. נשאלת השאלה: היכן תיעצר מגמה זו? עד להיכן ניתן יהיה למתוח את האפשרות להעניש אדם על מעשים (או חשד למעשים) שהוא עצמו לא ביצע?

כבר היום, ממקרים שהולכים ומצטברים אצל המוקד להגנת הפרט, עולה שמשרד הפנים עושה שימוש נרחב באפשרות לסרב לבקשות על סמך סעיף זה, בנוסחו הקיים. לעיתים, נשללת האפשרות מאדם לקבל מעמד בישראל, בשל מידע המשייך סיכון ביטחוני לבן משפחתו, שאין לו כל קשר עימו בהווה ושלא היה לו קשר עימו בעבר. לעיתים אף מביא מידע מסוג זה לסירוב

הבקשה, וזאת כאשר המבקש כבר מצוי עמוק במהלכו של הליך איחוד המשפחות וכבר קבע את מרכז חייו בישראל, בכל מובן אפשרי, על-בסיס אישורים חוזרים ונשנים מגורמי הביטחון.

התיקון לחוק יאפשר לסרב לבקשות למתן מעמד במקרים אבסורדיים רבים נוספים:

כך למשל, **תושב השטחים כבן שמונים**, הנשוי לתושבת ישראל ומצוי כבר שנים רבות במעמד של תושב ארעי בישראל (יצוין, כי מקרה דומה מטופל על ידי המוקד להגנת הפרט) - מעמדו יישלל במקרה בו יקבעו גורמי הביטחון כי **נכדו** עלול להוות סיכון ביטחוני.

כך, למשל, יחול סעיף דרקוני זה גם על **ילד בן 14, בנה של תושבת ישראל, המתגורר עמה בישראל**. אם לילד זה יש, למשל, אח גדול, המתגורר בגדה, ואשר הוא, אשתו או ילדו חשודים בסיכון ביטחוני – אותו בן 14 לא יוכל לקבל אף לא היתר שהייה זמני בישראל. כתוצאה מכך יופרד הילד מאימו ומאחיו הצעירים, תושבי ישראל, וזאת גם אם אינו נמצא כלל בקשר עם משפחת אחיו הגדול.

להמחשת האפשרות למנוע מתן אישור שהייה בישראל, בשל חשש לסיכון ביטחוני הנובע מבן משפחה של המבקש, ראו בדיאגרמות המצורפות **כנספחים**.

הארכה לשנתיים – בניגוד למאפיין של זמניות החוק

בסעיף האחרון להצעת התיקון אנו מתבשרים על הכוונה להאריך את תוקפה של הוראת השעה בשנתיים נוספות. זאת, בניגוד למצב הקיים, בו מתאפשרת הארכת החוק בכל פעם לתקופה שלא תעלה על שנה. שוב מדובר בסתירה לתכלית החוק, הביטחונית לכאורה. אם אכן חוקק החוק מטעמים ביטחוניים, הרי אלה משתנים כל העת, וכיצד ניתן יהיה לצפות את נחיצותו של החוק - בוודאי בנוסחו הנוכחי – בעוד שנתיים ימים?

בעניין זה קבע גם השופט (בדימ') מ' חשין, שהוביל את דעת הרוב בפרשת עדאלה (שכזכור, דחתה את העתירות נגד החוק), כי:

טעמי ביטחון טעמים הם המשתנים מעת לעת, וקביעתו של החוק כחוק זמני פירושה הוא צמצום הפגיעה אך למקום שטעמי ביטחון מחייבים זאת. יתר-על-כן, זמניות זו תחייב את הממשלה ואת הכנסת לשקול בתדירות גבוהה את הוראות החוק ואת תוצאות הפעלתן, ולהוסיף ולאזן מעת לעת בין זכויות שנפגעו לבין צורכי הביטחון של המדינה.

הנפקדים הנוכחים של הצעת החוק: ילדיהם הקטינים של תושבי ישראל

החוק, בנוסחו הנוכחי, מונע מילדים רבים, שרק לאחד מהוריהם מעמד בישראל והאחר תושב השטחים, את האפשרות לקבל מעמד קבוע בישראל. ילדים בגילים 14-18, שנולדו בשטחים או רק

רשומים במרשם האוכלוסין הפלסטיני, אינם יכולים לקבל מעמד בישראל, וזאת אף אם הם מתגוררים בתחומה עם ההורה התושב. כל שניתן להעניק להם הוא היתר שהייה זמני בישראל. היתר זה ניתן לתקופות קצרות ואינו מקנה זכויות סוציאליות כלשהן. מעמדם העתידי של אותם ילדים לוט בערפל ולא ברור מה יקרה בהגיעם לגיל 18 – האם יוארך היתר השהייה שברשותם או שמא יאבדו הילדים גם את זכאותם להיתר שהייה. במקרה זה יאלצו לעזוב את ביתם בישראל, או, לחלופין, לחיות תחת האיום של גירוש לשטחים בכל עת.

השלכותיו הקשות של החוק באות לידי ביטוי גם בחיי היומיום של אותם ילדים. בעיקר משפיע החוק על יכולתם של הילדים לנוע באופן חופשי, שכן רבים מהם מעוכבים ומוטרדים במחסומים השונים שבין הגדה המערבית לישראל, ובמחסומי הכניסה והיציאה אל ירושלים המזרחית וממנה. זאת, למרות ההיתרים בהם הם מחזיקים. בנוסף, האפליה שיוצרים החוק ומדיניות משרד הפנים בין ילדים בגילאים שונים, מובילה למצב בו במשפחות רבות חיים ילדים בעלי מעמד חוקי שונה: ילדים שלהם מעמד קבע, ילדים שלהם מעמד ארעי וילדים המחזיקים בהיתרים זמניים. מצב זה משפיע לרעה על יציבות חיי המשפחה ומכאן, על היחסים בין בני הבית.

מנסחי הצעת החוק התעלמו לחלוטין מהמצב הקשה אליו נקלעו אותם ילדים. למעשה, עניינם של ילדים אלה לא עלה כלל בתיקון לחוק. יצוין, כי בהתאם לעקרון טובת הילד, מחויבת המדינה לשים את טובתם של ילדים כשיקול עליון בכל החלטה וקביעת מדיניות הנוגעות לחייהם תחת שיפוט. עיקרון זה מחייב לאפשר לילד לגדול בסביבה משפחתית יציבה ותומכת. לא זו בלבד שמנסחי ההצעה התעלמו מטובתם של ילדים אלה, אלא גם החליטו לשמר חקיקה הפוגעת בעיקרון נוסף, לפיו מעמדו של ילד צריך להיות כמעמד הורה המשמורן, תושב המדינה. מדובר בעקרון שאומץ בישראל, כעניין של מדיניות חברתית ומשפטית וכחלק מההגנה שעל החברה לפרוש על מערך היחסים שבין הורה משמורן לילדו. הסדרת שהייתם של ילדי תושבים באמצעות היתרי שהייה בלבד, שאינם מקנים זכויות סוציאליות, בוודאי שאינה תואמת את טובת הילדים ואינה מקנה להם את היציבות שכה חסרה בחייהם.

כאמור, הצעת החוק מתהדרת בניסיונה להתאים עצמה לקביעותיו של בג"ץ בפרשת עדאלה. אולם גם בהקשר זה היא כושלת במשימתה. הנשיא (בדימוס) א' ברק מתייחס מפורשות בפסק דינו לחשיבות שבשמירה על העקרונות שצוינו לעיל (ראו סעיף 28 לפסק דינו). יתרה מכך, בשתיקתה הרועמת בעניינם של אותם ילדים, מתעלמת הצעת החוק גם מאמירה ברורה של אחת משופטות הרוב בפסק הדין, השופטת מ' נאור, שקבעה בפסק דינה שאם יוארך תוקפו של החוק, מן הראוי לשקול העלאה ניכרת של גילם של הקטינים עליהם לא יחול האיסור שבחוק.

סיכום

הנה כי כן, ראינו כי בהצעת התיקון אין בכדי לתקן את הפגמים הקשים בהם נגועה הוראת השעה. מדובר בשימור של חקיקה לא חוקתית, לפיה נפגעות באופן אנוש הזכויות החוקתיות לחיי משפחה ולשוויון.

קשה להתעלם מהעיתוי בה מועלית ההצעה לדיון. רק לפני שבועות מספר החלה הכנסת בדיוניה בחקיקה פוגענית לא פחות - **הצעת חוק הכניסה לישראל (תיקון מס' 19), התשס"ו-2006** ("חוק השב"חים"). לא כאן המקום לפרט את כל מגרעותיה של הצעת חוק זו, אך נאמר רק שהשילוב בין שתי הצעות אלה, מביא למצב בו נמנעת כל אפשרות להעניק מעמד בישראל לבני זוגם של אזרחי ישראל ותושביה, שכל חטאם הוא מוצאם הלאומי.

אשר על כן, טוב תעשה הכנסת אם תסיר הצעת חוק זו מסדר יומה, ותימנע מהכתמה נוספת של ספר החוקים של מדינת ישראל.

בכבוד רב,

יותם בן הלל, עו"ד
המוקד להגנת הפרט

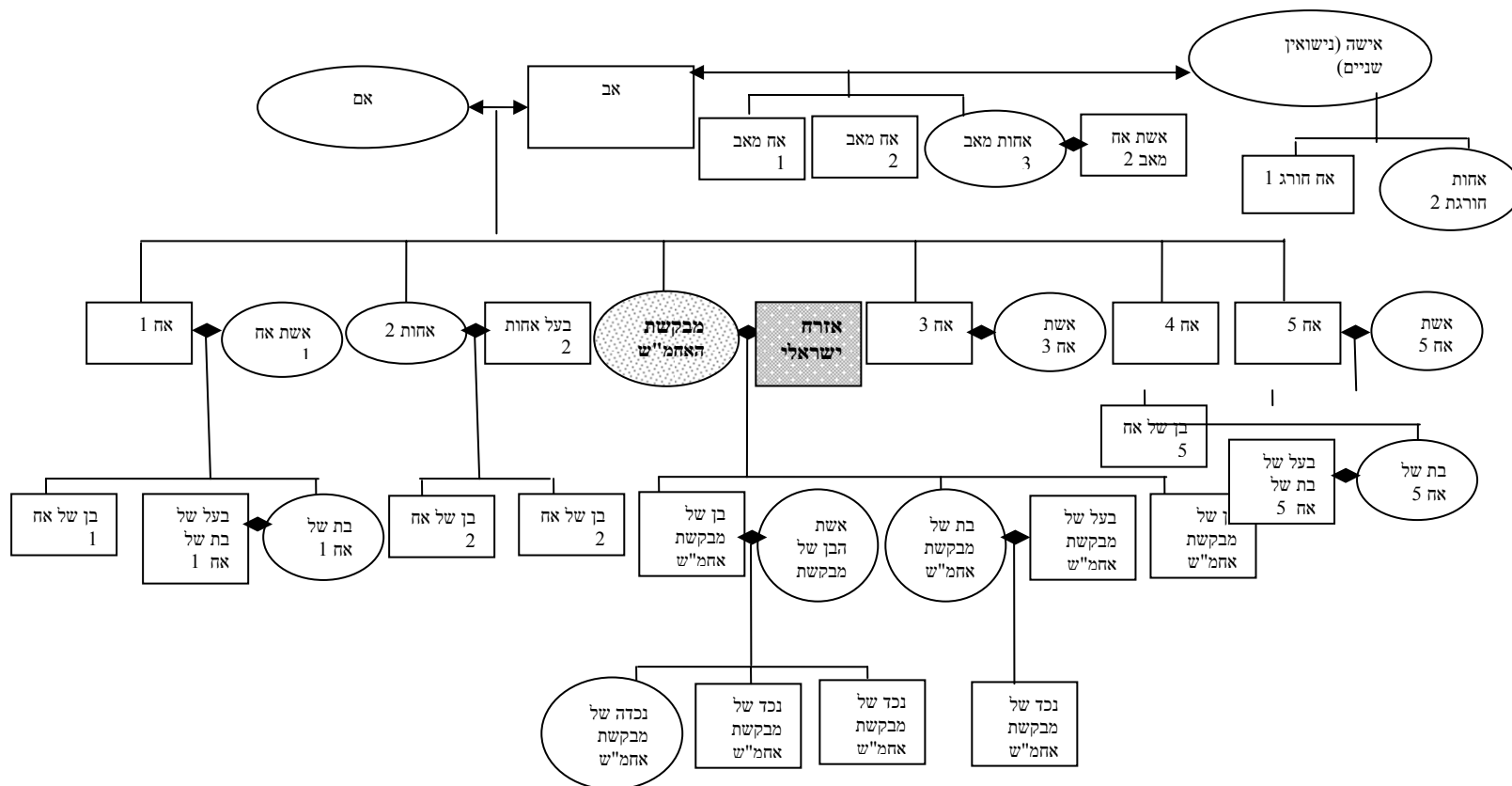
27 בדצמבר 2006

לוט:

נספחים א'-ב'

נספח א'

דיאגרמה זו מדגימה כיצד ניתן למנוע אישור שהייה בישראל, בשל חשש לסיכון ביטחוני הנובע מבן משפחה של אשה, בת זוגו של אזרח ישראלי, שהגיש בקשה לאיחוד משפחות עימה. זאת, אם יתקבל **תיקון 2 לחוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת השעה)**. דהיינו, אם יחליטו גורמי הביטחון כי מי מהמופיעים בדיאגרמה זו עלול להוות סיכון ביטחוני, לא ניתן יהיה להעניק לאותה אשה אף לא היתר שהייה בישראל.

נספח ב'

דיאגרמה זו מפרטת מיהם כל אותם אנשים שלא יוכלו לקבל היתר שהייה בישראל בשל חשש לסיכון ביטחוני הנובע מקרוב משפחתם. זאת, אם יתקבל תיקון 2 לחוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת השעה).
 דהיינו, אם יחליטו גורמי הביטחון כי אדם כלשהו עלול להוות סיכון ביטחוני, לא ניתן יהיה להעניק לכל קרובי המשפחה הללו אף לא היתר שהייה בישראל.

